

מההיסטוריה אהובת עליהם: מרכז היהודי, אברהם אבינו או בת פרת. המאפיין את כולם — תחפושת יפה ומבוצעת כהלכה.

אריה

אוי ואבוי, ממה להתחיל? מי מבין כל המזלות מוכן להוציא את כל כספו על ביגוד לפורים? ובכלל עבור מי המציאו את החג? התשובה ברורה. האריות מאר שרים להתחפש, אולי בגלל משיכתם לדרמה. קודם כל חשוב שיהיו חומרים יקרים: הרבה זהב, משי, קטיפה, חרוזים מיוחדים, צבעים רועשים ועליונים וכל מיני דברים נוצצים. אם כל השנה האריה לא מוצא את מקומו בקבוצה שבה הוא חי, הרי שבפורים יש לו הזדמנות להרחיף, לכולם מי הוא באמת. חשוב לו עדי מאוד להרשים ולהדהים את כל רואיו. המלך אחשוורוש, מלכת אסתר, נפוליאון, לואי ה-14, הנרי השמיני, או מלכת הציבור, כל תחפושת שמציגה את בעליה כמלך או שליט תתאים למטרה. גם תילבוטות אחרות שמושכות את העין ביפיהביצוע ובצבעים הססגוניים. כרמן הצועניה, מלכת שבא, רקדנית ספרדית ושאר תחפושות מקוריות הן נחלתם של האריות בלבד.

בחולה

בני בתולה נוטים לעסוק במיקצועות השרות. גם בפורים קשה להם להימלט מיעוד זה שהטיל עליהם הגורל. הם נמ' שכים למיקצועות רפואיים ולכן חלקם יתפכו לרופאים ולאחיות רחמניות. ב' מיקצועות השרות הם יופיעו כמלצרים, מצחצחי-עלילים, מנקי-רחובות ואן אסור לשכוח שהם ניחנו בדיזיזבה, ולכן תח' פושתם תמיד תהיה מושכת תשומת-לב בגלל טיב הביצוע. גם הדמות הפשוטה ביותר תזכה בפרס, כאשר בן בתולה מכין

את התחפושת. יש להם גישה מיוחדת לבגדים ולהתנהגות. בנות המזל אהובות להתקטט ולהתגדר, ואיש לא יוכל לעמוד בקיסמן. חתולים קשורים למזל זה לכן בתולות הופכות לחתולים בפורים.

מאזניים

גבר מאזניים יאהב להתחפש לאשה, ואילו אשה מאזניים תהפוך לגבר. הם יע' דיפו תחפושות קבוצתיות. חתן וכלה, ארבע עונות השנה או זר פרחים כשכל פרח מייצג פרח שונה. הם נמשכים לחן וליופי, לכן חלקם יופיעו כמזכרת פרחים, יפנית, סינית וכל מה שייראה יפה ועדין. אך לעטן האמת כדאי להזכיר שבני מאזניים לא אוהבים במיוחד להתחפש. לא נוח להם להתהלך בתחפושות חיצוניות. אינם רוצים להתחייב לייצג דמות מסויימת אחת. הרי במשך יום אחד, הם רגילים לעבור מדמות לדמות רק לשם השעשוע שבדבר.

עקרב

את הדמויות המפחידות בפורים לוק' חים על עצמם העקרבים. רציתם שהם יתחפשו? הם כבר יראו לכם. הם די אוהבים להסתתר, וכלל אינם מעוניינים שיזוהו אותם. זה שלא מזדהה עד סוף החג, שמתאפק ולא מגלה — זהו לבטח העקרב. אם כן, איך אפשר לזהותו?

שוודיים, שוטר, בלש, מגדת עתידות, מכשפה, מפלצת, רוח-פאים, מלאך-המוות, שטן או שד מפחיד שמגיע ישר מהשואל. גם חיות גדולות ומסוכנות — דינוזאורוס, נחש וקרוקודיל. את יחסם

למין אין לשכוח, וכמובן נמצא ביניהם את רקדניות הבטן, נערות גוגו, שפנונות או גיישות, או תחפושת שמראה מלפנים נזירה ומאחור פרוצה.

קשת

נמשכים לספורט, נסיעות והרפתקות שונות ומשונות. תחפושת חייבת להיות נוחה ומשוחזרת. כל מה שכוכל לא אהוב עליהם. בן קשת ילבש תילבושת-ספורט ויוסיף עוד קישוט קטן — והרי הוא מחופש. שחקן-כדורגל או רץ אולימפי. פי. אלה שאוהבים את המסובך יותר, יהיו מלומדים, שופטים, טייסים, נהגי מירוץ, חוקרי-טבע, לוחמי-חירות. גם תח' פושות הקשורות לסוסים ולרכיבה, אך העבודה שיש להשקיע בהצלחת התלבושת מרתיעה אותם מראש.

גדי

סטורן (שליט גדי) מסמל קור וזיקנה, וגניים לא תמיד מרשים לעצמם לשמוח ולהתפרק, אך פורים משפיע על כולם ולכן תחפושות בהשפעת סטורן ייראו כך: אסקימואים או משתתפים במישלחת ל-קוטב, דב-קרח, סבא וסבתא, מדינאים ואנשים מכובדים ורציניים. סטורן מסמל קצב. חלק מהם ירשו לעצמם להפוך לזמרים ולרקדנים מפורסמים או לאנשי להקות-קצב. בין השאר הם עשויים להתחפש לדמות מכובדת שבעתיד הרחוק יוכלו להגשימה מבלי להזדקק לתחפושת.

דלי

התחפושות המקוריות שייכת למזל דלי — הוא חייב להיות הבולט מכולם. פורים הוא שעשוע רציני עבורו, חשוב לו שכולם יראו אותו וידברו עליו. בתח' פושתו הוא שואף להעביר לקהל רעיון מסויים. בדרך-כלל, תלבושת שמצריכה

התעמקות שייכת לדליים. הוא מתחפש, למשל, לשנת בצורת, כשחברו לשנת-ברכה. או לאדם מהלך על ידיו — כשבערם הוא ניצב על זוג רגליים איתנות, בעוד שכל רואיו, "שורבים" את ראשם ולא מבינים מה קורה כאן? מכשיר טלוויזיה מהלך? או שניים שהתחפשו לטלפון? — בטוח המצאה של בני מזל דלי.

הקרב על החמלוגים

(המשך מעמוד 10)

הבעלות על התרופה: "לפי תקנון הארץ גיברסיטה מתחלקים החמלוגים מהמצאה שנעשתה בין כותלי האוניברסיטה לשלד-שה: שלישי לאוניברסיטה-שלישי לקרן מחקר עבור הממצאים ושלישי למימצאים לשימוש הפרטי.

במובן הכימי המציא זה אני. כי ב' מובן המדעי אין קשר בין התיאוריה הי' ביולוגית ובין ההכנה הכימית. אבל אני הצהרתי לפני האוניברסיטה העברית, ור' הצהרה זאת התקבלה בהבנה ובהסכמה, שאני רוצה שכממציאים, לצורך כל אחד משני השלישים, יחשבו שלושה אנשים בחלקים שונים — דויד רובין, אלי רובין ואני. כל זה תקף, כמובן, בתנאי שהארץ גיברסיטה תהיה הבעלים החוקיים על ה' תהליך הכימי של ייצור החומר, שאני המצאתי אותה במעבדות האוניברסיטה. ו' ההחלוקה תתייחס רק לתמלוגים, ולא ל' בעלות."

כדי להגיש את חלקי, טוען הפרופסור שחק: "האחים רובין טוענים שהם הפיקו את הדיי-אם-בייג'י משתן עזים. לדעתי זו שטות, ואין לטענה הזאת כל אחיזה במצי' אמת. לדעתי האבקה הזאת, שהופקה משתן עזים, היא חומר לא מוגדר וחסר כל ערך."

לדעתו של שחק באו אליו האחים רובין רק אחרי שראו שהחומר שלהם חסר ערך, והוא מוסף: "החומר שאני סינתזתי הוא חומר מוגדר מבחינה מדעית וכימית, ורק

שחק "אני המציא!"

אליו מוכנים להתייחס אנשי-מדע כמו רפאל משולם. שום איש-מדע לא יתייחס לאבקה לא מוגדרת המופקת משתן עזים. מבלי שהיא תעבור תהליך מדעי של איפיון על-ידי הפרדה לחלקים, וקביעה מדעית על הרכבו של כל חלק וחלק. את התהליך הזה לא היה הד"ר רובין מסוגל לבצע, ועל כן לא הגיע בכלל לבדיקה מדעית."

פרופסור שחק מדגיש ואומר: "שום תיאוריה מדעית בלי ביצוע מדעי, אינה מקנה שום זכויות, ואם הצהרתי מה ש' הצהרתי בנוגע להסכם, הרי שאני נוטן להם את זה כחבר ולא מפני שמגיע להם."

בינתיים עומד ייצור החומר בשלביו הר' אחרונים, ועל כך אומר שחק: "אם האחים רובין ואל שוימר רוצים להקדיש את זמנם לגיטימיים, הרי שלדעתי התרופה תהיה מוכנה לניסוי קליני בבני-אדם, במחלקתו של פרופסור זוהר, בתוך שישה שבועות עד חודשיים, זאת בתנאי שפניהם יהיו אל העתיד ולא אל איי-ההבנות ומריבות העבר."

עד כאן דבריו של הפרופסור שחק. אך המציאות עלולה להיות הרבה פחות אופטימית. מילחמת-היורקה המילחמה על ה' רווחים, שהתעוררה בשלבים המכריעים של פיתוח התרופה, עלולה להרוס את הסי' כייים הטובים שכל המעורבים בפרשה רר' אים אותם באופק. אם אומנם יקרה כך, לא תהיה זאת פגיעה אישית באחים רובין, בפרופסור שחק או באוניברסיטה העברית. תהיה זאת פגיעה חמורה בחולי רסטן, ה' מצפים לתרופה שעשויה להציל את חיי' ציפוריה כסליו ■

במדינה

קריית מלאכי

המותקפת הפכה לחוקפת

תושבת קריית מלאכי,

שהוכתה על-ידי ירדי

השכנים, מואשמת

בתיגרה בשטח ציבורי.

דינה חוות (33), מורה לחמול, שעקרה עם בעלה ושלושת ילדיה לעיירת-הפיתוח קריית-מלאכי, לא האמינה למראה עיניה. דרך החלון ראתה את ילדי-השכנים מרק' דים על גגות המכוניות — אחת מהן שלה — שחנו בכניסה לבניין. היא יצאה החוצה וביקשה מהם שיפסיקו את מעשיהם. בתגובה היכו אותה הילדים ואמם במחבת. טגיס שהחזיקו בידם, ולא הירפו עד ששכנים התערבו והפרידו בין הניצים. דינה התמומה והתחוללה טלפנה מייד למיטטרה, אך השוטר שהועק למקום, נכנס קודם לדירת השכנים, המוכרים הטב בעיניה. כשבא אליה, האשים אותה בתקיפה.

סיפורה דינה חוות: שכנתי במיטה, כולי הבולה וכואבת. שוטר בשם דויד יחיא דרש ממני לבוא איתו לתחנה, כדי למסור עדות. ביקשתי ממנו בתחינה, שאיני מרגישה טוב בגלל המכות שקיבלתי, אך הוא עמד על-כך שאגש איתו לתחנה, ושם רופא חייב לבדוק אותי.

שום רופא לא בדק אותי, ואבי המיט' פחה התוקפת, מישפחת נחמני והשוטר עמדו על-כך שתיערך סולחה, ושלא תוגש תביעה נגד התוקפים. מכיוון שהייתי חלשה מאוד וחסרת-אונים, הלכתי הביתה מבלי להגיש תלונה.

"לא נורמאלית". כעבור שלושה ימים, כשבכלי-זאת באתי להגיש תלונה, התייחסו אלי שני השוטרים בעוינות רבה. כהן טען שבמקום הקטטה היתה נוכחת שוטרת בשם מרג'י, שהעידה שראתה אותי מכה את ילדם של השכנים.

או רשם השוטר יחיא את התלונה על טופס המאשים אותי בתיגרה במקום צי' בורי, ואני חתמתי על ההודאה מבלי לשים לב לכך. יעקב כהן, שיצא לחצר וראה שם את אחותי, שהמתינה לי, אמר שאני לא נורמאלית ושהוא לא מבין מדוע אני עושה זאת.

עד כאן דבריה של חוות. לפני שבועות אחדים קיבלה דינה לביתה כתב-אישום. שבו התברר לה שהיא ושכנתה מואשמות בהשתתפות בתיגרה שלא כדין, במקום ציבורי. על רקע סיכסוך שכנים. בכתב-האישום נאמר שאחת הייתה את רעותה במכות אגרוף, ושהשתיים שרטו זו את זו.

דרכי חיים

חומצה דלילה

גבר מזדקן,

נערה צעירה ומאהב,

גם פועלים מזדקנים טובלים לפעמים משיברון-לב ומבעיות רומנטיות. יצחק הרשקוביץ הוא פועל בלתי-מיקצועי בבית-החרושת טי'ת' בית לשמנים. הגבר הגרוש, בן ה'50, התאהב מעל לראשו בצעירה בת 28, יפה חסיד, והיא נעתרה לו ועברה לגור בביתו.

אולם היומן לא החזיק מעמד זמן רב. אחרי שיפה גרה זמן מה בביתו של הרש' קוביץ וקיבלה לידיה חלק גדול מחסכונו-היו, החלה מתרועעת עם גברים צעירים ממנו, ולועגת לו. היא הביאה אותם לבני-תו של הרשקוביץ, והכריזה כי תיקח גם את רהיטיו ויתר מטלטליו.

"פרישייה רומנטית". ב'19 בינואר 1981, בשעות הערב, עקב הרשקוביץ אחרי נערתו והיא הצעיר, דוד חשדי. בידו אחז בקבוק חומצת-מלח, וכאשר התקרב אליהם, שפך הרשקוביץ את הגוול בפניו של מתחרהו הצעיר.

הרשקוביץ הועמד לדין באשמת תקי' פה בבית-המישפט השלום בתל-אביב. "סוף-סוף פרשיה רומנטית". כתב ה' שופט, עמירם פילאקוב, בגזר-דינו: "איש מבוגר התאהב בצעירה, אשר לבסוף לעגה לו ומצאה לה צעיר לתנות עימו אהבים. הגאשם זעם, ושפך על פני הצעיר חומצה — למרבה המול דלילה ובריכוז נמוך... איני סבור כי מיקרה זה מצדיק מאסר בפועל."